چرا موضوع تغییر دکترین هسته ای در بخش هایی از جامعه مطرح شده است؟

ریشه تقابل با ایران؛ فراتر از پرونده هسته‌ای

یادداشت

حمیدملک زاده
استاد علوم سیاسی دانشگاه کاشان

در مباحثات سیاسی این روزهای ایران، مسأله تغییر دکترین هسته‌ای به سلاح هسته‌ای بار دیگر به یکی از محورهای اختلاف تبدیل شده است. در حالی که گروهی معتقدند تجربه حملات نظامی آمریکا و اسرائیل نشان داده است که اتکا به توانمندی‌های متعارف نظامی و تعهدات بین‌المللی برای تأمین امنیت کشور کافی نبوده و ایران باید در سیاست هسته‌ای خود تجدیدنظر کند، گروهی دیگر بر این باورند که حرکت به سوی تولید سلاح هسته‌ای نه‌تنها امنیت بیشتری برای کشور ایجاد نمی‌کند، بلکه ممکن است آن را در معرض تهدیدهای بزرگ‌تری قرار دهد. این اختلاف در شرایطی جریان دارد که ایران طی سال‌های گذشته برای اثبات صلح‌آمیز بودن فعالیت‌های هسته‌ای خود با قدرت‌های جهانی مذاکره کرده، محدودیت‌هایی را پذیرفته و در مقاطعی به توافق‌هایی دست یافته است که قرار بود زمینه‌ساز کاهش تنش با قدرت‌های غربی باشند. بااین‌حال، نه دستیابی به توافق هسته‌ای به پایان مناقشات موجود درباره انرژی هسته‌ای در ایران انجامید و نه تجربه حملات نظامی موجب شد مسأله هسته‌ای از دستور کار اختلافات ایران با آمریکا و اسرائیل خارج شود. در چنین شرایطی، پیش از آنکه درباره ضرورت یا عدم ضرورت دستیابی ایران به سلاح هسته‌ای داوری کنیم، باید به پرسشی بنیادی‌تر پاسخ دهیم: آیا مسأله‌ای که ایران در دو دهه گذشته برای حل آن با قدرت‌های جهانی مذاکره کرده، صرفاً مسأله هسته‌ای بوده است؟ یا اگر دقیق‌تر بگوییم، آیا در مناقشه جاری میان ایران و آمریکا صرفاً با یک مسأله فنی مواجهیم که می‌توان آن را از طریق روش‌های معمول فنی در سیاست خارجی حل‌وفصل کرد یا دست‌کم مدیریت آن را در دست گرفت؟ اهمیت این پرسش از آنجا ناشی می‌شود که اگر اختلاف موجود صرفاً بر سر میزان غنی‌سازی اورانیوم، ظرفیت تأسیسات هسته‌ای یا امکان تولید سلاح اتمی توسط ایران باشد، می‌توان انتظار داشت توافقی معتبر درباره این موضوعات، دست‌کم بخش اصلی مناقشه را حل کند. اما تجربه مناسبات ایران با آمریکا و اسرائیل در دهه‌های اخیر نشان می‌دهد که مسأله پیچیده‌تر از اینهاست. به نظر من، بدون درک اختلاف سیاسی گسترده‌تری که مسأله هسته‌ای در بستر آن قرار گرفته است، یعنی در غیاب صورت‌بندی سیاسی دقیقی از این مناقشه، نمی‌توان توضیح مناسبی برای بازگشت دوباره بحث درباره سلاح هسته‌ای ارائه کرد.

مسأله هسته‌ای یا مسأله ایران؟

معتقدم برای فهم این وضعیت باید میان دو مسأله متفاوت تمایز قائل شویم: اول، اختلاف بر سر فعالیت‌های هسته‌ای ایران و دوم، اختلاف بر سر جایگاه ایران در مناسبات قدرت منطقه‌ای. مسأله اول، موضوعی فنی است که می‌توان آن را از طریق سازوکارهای متعارف سیاست خارجی تا حدی مدیریت کرد؛ اما در مسأله دوم با این پرسش اساسی مواجهیم که ایران به‌عنوان یک کشور چه جایگاهی در نظم سیاسی و امنیتی منطقه دارد، تا چه اندازه می‌تواند به‌طور مستقل درباره منافع و امنیت خود تصمیم بگیرد و حدود قدرت قابل پذیرش آن از نظر سایر بازیگران منطقه‌ای و بین‌المللی کجاست.

برای داشتن یک سیاست خارجی کارآمد، پیش از هر چیز باید درک روشنی از این مسأله داشته باشیم که کدام‌یک از این دو موضوع در هسته مرکزی صورت‌بندی ما از مناقشات سال‌های گذشته با ایالات متحده آمریکا و قدرت‌های جهانی قرار دارد. به‌محض آنکه جایگاه هر یک از این دو مسأله در روایت ما از وضعیت مشخص شود، به‌طور طبیعی سیاست متفاوتی برای مواجهه با مناقشه پیش رو اتخاذ خواهیم کرد. بر اساس روایت اول، ما صرفاً با یک مسأله فنی مواجه هستیم که می‌توان آن را از طریق مجموعه‌ای از مذاکرات شفاف و با هدف دستیابی به نظامی قابل راستی‌آزمایی برای کنترل ابعاد احتمالی اشاعه‌ای برنامه هسته‌ای ایران حل‌وفصل و تحت کنترل درآورد. در چنین وضعیتی، ضرورتی ندارد موضوعات گسترده‌تری را وارد دستور کار مذاکرات کنیم؛ چراکه می‌توان مسائل تکنیکی را با استفاده از سازوکارهای عملی و قابل راستی‌آزمایی مدیریت کرد. اما اگر مسأله دوم در مرکز صورت‌بندی ما از مناقشه قرار بگیرد، دیگر نمی‌توان موضوع مذاکرات را به حوزه مسائل فنی محدود کرد. در اینجا مسأله‌ای که باید با آن مواجه شویم، خودِ «مسأله ایران» است.

مقصود من از «مسأله ایران» در اینجا، موضوعاتی است که به حدود قدرت و استقلال تصمیم‌گیری ایران در منطقه، به‌مثابه یک دولت خودآیین، مربوط می‌شود. در چنین روایتی، با وضعیتی مواجه هستیم که در آن، خودِ ایده ایران به‌عنوان یک واحد سیاسی مستقل به موضوع اختلاف سیاسی تبدیل می‌شود.

در این شرایط، آنچه از نظر ایران ممکن است اعمال حق حاکمیت و تأمین امنیت ملی تلقی شود، از نگاه آمریکا یا رژیم صهیونیستی می‌تواند اقدامی برای تغییر موازنه قدرت یا تهدید ترتیبات امنیتی موجود تلقی شود. به همین دلیل است که اختلاف بر سر یک فعالیت مشخص، گاهی به مناقشه‌ای گسترده‌تر درباره حدود قدرت مشروع و قابل پذیرش یک دولت تبدیل می‌شود.

این تمایز برای فهم تجربه مذاکرات هسته‌ای اهمیت اساسی دارد. اگر مسأله را صرفاً اختلافی بر سر فناوری هسته‌ای بدانیم، باید شکست یا فرسایش توافق‌ها را تنها در نارسایی مفاد فنی، ضعف سازوکارهای نظارتی یا نقض تعهدات جست‌وجو کنیم. اما اگر مسأله هسته‌ای را در بستر مناقشه سیاسی گسترده‌تری قرار دهیم، آن‌گاه می‌توانیم توضیح دهیم که چرا حتی توافقی که در موضوع مشخص خود از ظرفیت واقعی برای موفقیت برخوردار بود، نتوانست به تغییری پایدار در مناسبات سیاسی طرفین منجر شود.

محدودیت‌های یک توافق

برجام از این جهت تجربه‌ای قابل توجه است که نشان داد دستیابی به توافق بر سر برنامه هسته‌ای ایران ناممکن نیست. در سال ۲۰۱۵، ایران مجموعه‌ای از محدودیت‌ها را درباره فعالیت‌های هسته‌ای خود پذیرفت و در مقابل، قرار شد تحریم‌های مشخص مرتبط با این برنامه لغو شوند. این توافق همچنین سازوکارهای گسترده‌ای برای نظارت و راستی‌آزمایی پیش‌بینی کرده بود و گزارش‌های آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در دوره اول اجرای برجام، پایبندی ایران به تعهدات اصلی هسته‌ای خود را تأیید می‌کردند. بنابراین، با توافقی مواجه بودیم که دست‌کم برای مدتی توانسته بود موضوع مشخص اختلاف را در چارچوب مورد توافق طرفین مدیریت کند. برجام در واقع نمونه‌ای از به‌کارگیری راهکارهای فنی برای حل یک موضوع فنی در مناقشه میان ایران و قدرت‌های جهانی بود.

اگرچه برجام در سطح فنی از سازوکاری قابل اعتماد و موفق برخوردار بود که می‌توانست نگرانی‌های مربوط به صلح‌آمیز بودن برنامه هسته‌ای ایران را برطرف کند، رئیس جمهوری وقت ایالات متحده آمریکا در ماه مه ۲۰۱۸ از این توافق خارج شد و تحریم‌هایی را که قرار بود در نتیجه اجرای آن لغو شوند، دوباره برقرار کرد. دولت ترامپ در توجیه این تصمیم، علاوه بر انتقاد از محدودیت‌های زمانی برخی تعهدات هسته‌ای، به برنامه موشکی و فعالیت‌های منطقه‌ای ایران نیز استناد می‌کرد. به این ترتیب، توافقی که با هدف محدودسازی برنامه هسته‌ای ایران طراحی شده بود، از سوی مخالفانش به این دلیل ناکافی تلقی شد که موضوعاتی فراتر از برنامه هسته‌ای را دربر نمی‌گرفت.

تجربه برجام ما را به این نتیجه می‌رساند که مسأله دولت ترامپ با جمهوری اسلامی ایران فراتر از یک اختلاف فنی و در واقع، مسأله‌ای سیاسی به معنای خاص کلمه است؛ مسأله‌ای که در میان تبلیغات سیاسی گسترده پیرامون مباحث اشاعه‌ای برنامه هسته‌ای ایران، پنهان مانده و کمتر به‌صراحت درباره آن سخن گفته شده است. هرچند انتظار می‌رفت پایبندی طرفین به مفاد برجام شرایطی را فراهم کند که پس از آن، امکان گفت‌وگویی مؤثرتر درباره موضوعات سیاسی خارج از دستور کار مذاکرات هسته‌ای به وجود آید، اما واقعیت این بود که برجام، با وجود توانایی در ایجاد محدودیت‌ها و تعهدات مشخص برای فعالیت‌های هسته‌ای ایران، نمی‌توانست به‌خودی‌خود به اختلاف بر سر سیاست منطقه‌ای ایران یا جایگاه آن در ترتیبات امنیتی خاورمیانه پایان دهد. به همین دلیل نیز مخالفان توافق می‌توانستند با استناد به موضوعاتی خارج از تعهدات هسته‌ای، درباره کفایت سیاسی آن تردید کنند. از این منظر، تجربه برجام بیش از آنکه ناتوانی دیپلماسی در حل مسائل هسته‌ای را نشان دهد، محدودیت توافق‌های موضوعی در تغییر مناسبات سیاسی گسترده‌تر را آشکار می‌کند.

> پرسش اصلی سیاست ایران در وضعیت کنونی این نیست که آیا تغییر دکترین هسته‌ای به‌خودی‌خود خوب است یا بد. مسأله امروز ما این است که ایران چگونه می‌تواند به وضعیتی دست پیدا کند که در آن، امنیت کشور، استقلال تصمیم‌گیری سیاسی و امکان استمرار زندگی و توسعه ملی تأمین شود و خطر تحمیل دوباره جنگ به کشور کاهش یابد

اسرائیل و مسأله حدود قدرت ایران

در میان بازیگران خارجی برجام، مواضع رژیم صهیونیستی را می‌توان معیاری برای ارزیابی ادعاهای مطرح‌شده در این بحث در نظر گرفت. بنیامین نتانیاهو در واکنش به توافق سال ۲۰۱۵، علاوه بر انتقاد از مفاد هسته‌ای آن، مدعی بود که این توافق، ایران را به تغییر رفتار منطقه‌ای خود ملزم نمی‌کند. وزارت خارجه اسرائیل نیز در همان زمان اعلام کرده بود که حتی پایبندی ایران به توافق می‌تواند در آینده ظرفیت هسته‌ای گسترده‌تری را در اختیار این کشور قرار دهد. این مواضع نشان می‌دهند که از نظر اسرائیل، توافق درباره فعالیت‌های هسته‌ای ایران لزوماً برای رفع تهدید سیاسی ناشی از ایران کافی نبود.

برای درک بهتر این مسأله باید توجه داشت که مخالفت رژیم صهیونیستی با برجام در چارچوب تصویر بزرگ‌تری شکل می‌گرفت که نخست‌وزیر این رژیم از مسأله امنیت و نقش ایران در امنیت منطقه‌ای در ذهن داشت.

در این تصویر، ایران به‌عنوان کشوری صورت‌بندی می‌شود که مهم‌ترین تهدیدها علیه اسرائیل از آن ناشی می‌شوند. بر این اساس، در برداشت اسرائیل از مناقشه با ایران، حتی در صورت پذیرش محدودیت‌های هسته‌ای، این کشور همچنان می‌تواند از ظرفیت‌های اقتصادی، نظامی و سیاسی دیگری برای افزایش قدرت منطقه‌ای خود برخوردار باشد. بر مبنای چنین تصویری، دیگر با مسأله‌ای صرفاً فنی مواجه نیستیم که بتوان آن را از طریق توافقی درباره ابعاد احتمالی اشاعه‌ای برنامه هسته‌ای ایران حل‌وفصل کرد. در یک توافق هسته‌ای می‌توان تعهدات مشخصی برای جلوگیری از انحراف برنامه هسته‌ای ایران تعیین کرد و اجرای آنها را تحت نظارت قرار داد، اما نمی‌توان به‌سادگی درباره حدود قابل پذیرش قدرت یک دولت در منطقه به توافق رسید؛ بویژه زمانی که طرفین حتی درباره منشأ تهدید و معنای امنیت نیز با یکدیگر اختلاف دارند. در چنین شرایطی، اقدامی که یکی از طرفین برای تأمین امنیت خود ضروری می‌داند، ممکن است از سوی طرف مقابل به‌عنوان عاملی برای افزایش ناامنی تعبیر شود. بنابراین، هرگونه افزایش قدرت از سوی یکی از طرفین می‌تواند به مطالبه محدودیت‌های تازه از سوی طرف دیگر منجر شود. اگرچه نباید در دام این همان‌انگاری منافع دولت ایالات متحده آمریکا و اسرائیل در منطقه غرب آسیا افتاد، اما نمی‌توان انکار کرد که تصویر اسرائیل از موقعیت ایران در این منطقه، نقش مؤثری در مداخلات سیاسی ایالات متحده آمریکا در منطقه داشته است. این تصویرسازی اسرائیلی شرایطی را بر خاورمیانه تحمیل کرده که بر اساس آن، امکان حل‌وفصل مناقشه ایران و آمریکا از طریق سازوکارهای صرفاً فنی وجود ندارد؛ چراکه مسأله اصلی به مناسبات قدرت و تعارض برداشت‌های سیاسی از امنیت مربوط می‌شود. تا زمانی که این تعارض پابرجاست، حتی توافق‌های موفق در موضوعات محدود نیز ممکن است نتوانند از استمرار تهدید، تحریم یا فشار نظامی جلوگیری کنند.

آنچه بحث درباره تجدیدنظر در دکترین هسته‌ای ایران را به موضوعی برای مناقشات سیاسی داخلی تبدیل کرده است، باید در سایه تقویت همین تصویر سیاسی دوم از مناقشه میان ایران، آمریکا و رژیم صهیونیستی فهمیده شود. در این زمینه، تجربه کارشکنی‌های آمریکایی ـ اسرائیلی در به سرانجام رسیدن برجام، دو مرحله حمله نظامی به ایران در میانه مذاکرات سیاسی و فنی درباره برنامه هسته‌ای کشور و ترور رهبران عالی‌رتبه سیاسی و نظامی ایران توسط آمریکا و اسرائیل، ما را در وضعیتی قرار داده است که به‌تدریج درباره کارآمدی مسیرهای فنی و سیاسی برای تأمین امنیت کشور دچار تردیدهایی جدی و تا حدی معتبر شویم. این تردیدها دیگر صرفاً اختلاف‌نظرهایی در حوزه سیاست خارجی نیستند، بلکه از ضرورت پرداختن به مسأله امنیت کشور نیز ناشی می‌شوند.

در نهایت، من بر این باورم که پرسش اصلی سیاست ایران در وضعیت کنونی این نیست که آیا تغییر دکترین هسته‌ای به‌خودی‌خود خوب است یا بد. مسأله امروز ما این است که ایران چگونه می‌تواند به وضعیتی دست پیدا کند که در آن، امنیت کشور، استقلال تصمیم‌گیری سیاسی و امکان استمرار زندگی و توسعه ملی تأمین شود و خطر تحمیل دوباره جنگ به کشور کاهش یابد. اگر مناقشه موجود اساساً به موقعیت ایران در مناسبات قدرت منطقه‌ای مربوط باشد، باید روشن کنیم که هر تصمیم هسته‌ای چه تأثیری بر این مناسبات خواهد گذاشت. به همین دلیل معتقدم بحث درباره تجدیدنظر در دکترین هسته‌ای را باید به‌طور بنیادین با مسأله دولت پیوند بزنیم. از این منظر، آنچه باید درباره آن تصمیم بگیریم، صرفاً به نوع تسلیحاتی که ایران می‌تواند در اختیار داشته باشد محدود نمی‌شود؛ بلکه مسأله مهم‌تری نیز وجود دارد که نمی‌توان از آن چشم‌پوشی کرد و آن، وضعیتی است که می‌خواهیم کشور در نتیجه این تصمیم به آن دست پیدا کند. تا زمانی که درباره این هدف و نسبت آن با امکانات و محدودیت‌های واقعی به داوری روشنی نرسیده باشیم، موافقت یا مخالفت با تغییر دکترین نیز ممکن است به اختلافی دیگر بر سر ابزارهای سیاست تبدیل شود؛ اختلافی که در پس آن، مساله اصلی یعنی امنیت ایران همچنان حل‌نشده باقی می‌ماند.

دبیر شورای عالی امنیت ملی:

پاسخ آمریکا به مطالبات ایران قانع کننده نبود

برش

دبیر شورای عالی امنیت ملی پاسخ آمریکا به مطالبات ایران را قانع‌کننده ندانست. سرلشکر محسن رضایی، دبیر شورای عالی امنیت ملی در ایکس نوشت: «پاسخ آمریکا به حقوق و مطالبات ایران قانع‌کننده نبود و آنها باید کامل و صریح هفت شرط ایران را پاسخ داده و به آن عمل کنند؛ تنها در این صورت تنگه هرمز باز خواهد شد.»

آگهی فراخوان استعلام ارزیابی کیفی

وزارت راه و شهرسازی
شرکت عمران شهر جدید پردیس

کد: ۱۰-۴۰۵-۲۰۰-ر نوبت: اول

شرکت عمران شهر جدید پردیس در نظر دارد براساس بند ۹ صورتجلسه شماره ۱۱۳۵/۳۳ مورخ ۱۴۰۵/۰۷/۲۶ هیأت‌مدیره شرکت عمران شهر جدید پردیس به استناد آیین‌نامه اجرایی بند "ج" ماده ۱۲ قانون برگزاری مناقصات نسبت به تهیه لیست کوتاه از پیمانکاران واجد شرایط مطابق موضوع بند۱ برگزار نماید. لذا باتوجه به‌آگهی فراخوان عمومی در تاریخ ۱۴۰۵/۰۸/۱۳ و تاریخ ۱۴۰۵/۰۸/۱۴ مناقصه‌گران صلاحیت‌دار درزمینه موضوع ارزیابی می‌توانند جهت اخذ اسناد استعلام ارزیابی کیفی به شرح ذیل به سامانه ستاد مراجعه و اسناد مربوطه را دریافت و پس از تکمیل همراه با اسناد و مدارک خواسته شده را در سامانه ستاد بارگذاری نمایند:

۱- موضوع: تهیه لیست کوتاه برای انتخاب پیمانکاران واجد شرایط درخصوص ساخت پروژه‌های تجاری و کارهای مرتبط در کلیه فازها.

۲- شماره ثبت در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) ۲۰۰۵۰۰۱۰۹۸۰۰۰۰۱۹ است. کلیه مراحل از دریافت و بارگذاری اسناد استعلام ارزیابی کیفی و بازگشایی پاکت‌ها از طریق سامانه ستاد (www.setadiran.ir) انجام خواهد شد. لازم است درصورت عدم‌عضویت در سامانه مذکور، اقدام به ثبت‌نام و اخذ کدرهگیری نمایند و سپس با دفتر ثبت‌نام، به‌شماره تلفن ۸۸۹۶۹۷۳۷ و ۸۵۱۹۳۷۶۸ و دفتر مرکز به‌شماره تلفن ۱۴۵۶ تماس حاصل نمایند و به آدرس: تهران- بلوار کشاورز- خیابان شهید نادری- جنب کوچه حجت‌دوست- پلاک ۱۵ مراجعه و مراحل دیگر، که شامل دریافت گواهی امضای الکترونیکی می‌باشد، را نیز انجام دهند. به مدارک واصله خارج از سامانه تدارکات الکترونیکی دولت و همچنین مدارک فاقد مهرو امضای الکترونیکی صاحبان مجاز، مشروط و مخدوش ترتیب اثر داده نخواهد شد.

۳- نام و نشانی دستگاه مناقصه‌گزار: شهر جدید پردیس، فاز یک، ضلع شمال میدان عدالت، خیابان عمران، شرکت عمران شهر جدید پردیس. تلفن: ۷۴۹۰۲، داخلی ۲۰۳ و ۲۱۱.

۴- مبلغ برآورد اولیه: براساس آخرین فهرست‌بهای ابلاغی مربوطه (براساس نوع پروژه)

۵- مجوز فعالیت: ۱-گواهی صلاحیت پیمانکاری معتبر از سازمان برنامه و بودجه کشور (رشته ابنیه پایه‌های ۵،۴،۳،۲ و۱) دارای ظرفیت آزاد (تعداد و ریالی) یا ۲- صلاحیت سازندگان انبوه مسکن و ساختمان وزارت راه و شهرسازی رسته مدیریت و اجرا یا ۳- پروانه تأسیس یا بهره‌برداری وزارت صمت در رسته‌های تولید تجهیزات، مصالح و کالای ساختمانی.

۶- در اجرای ماده ۲ آیین‌نامه راهکارهای افزایش ضمانت اجرایی و تقویت حسابرسی و سنجش توان مناقصه‌گر ارائه صورت‌های مالی حسابرسی‌شده سال ۱۴۰۴ یا ۱۴۰۳ در پاکت "اسناد استعلام ارزیابی کیفی" الزامی‌است. **درصورت عدم‌ارائه مدارک مربوط به‌حسابرسی، مناقصه‌گر از فرآیند مناقصه حذف می‌گردد.**

۷- این آگهی به‌منظور ارزیابی کیفی مناقصه‌گران جهت تهیه لیست کوتاه انتشار یافته لذا پس از ارزیابی کیفی، مناقصه‌گران واجد شرایط و **کسب امتیاز حداقل ۶۰** در فرآیند ارزیابی درصورت نیاز از آنها در مراحل بعدی دعوت به‌عمل می‌آید.

۸- دریافت اسناد استعلام ارزیابی کیفی از سامانه ستاد: از ساعت ۰۸:۰۰ روز پنج‌شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۸/۱۴ تا ساعت ۱۶:۰۰ روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۸/۲۰.

۹-آخرین مهلت ارسال پاسخ استعلام ارزیابی کیفی (بارگذاری اسناد) در سامانه: تا ساعت ۱۳:۰۰ روز شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۹/۰۷.

۱۰- زمان و محل بازگشایی پاکت اسناد استعلام ارزیابی کیفی: ساعت ۱۰:۰۰ روز یک‌شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۹/۰۸، در سالن اجتماعات شرکت عمران شهر جدید پردیس.

۱۱- سایر اطلاعات و جزئیات مربوط در اسناد استعلام ارزیابی کیفی مندرج است.

روابط عمومی شرکت عمران شهر جدید پردیس

فراخوان مناقصه عمومی هم‌زمان با ارزیابی (فشرده) یک مرحله‌ای

شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی ایران
منطقه اصفهان

شماره ۸۰۰/۴۰۵۱۲۳ نوبت دوم

موضوع مناقصات	تاریخ انتشار مناقصات در سامانه ستاد	مبلغ برآورد اولیه (ریال)	مبلغ تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار(ریال)	مهلت دریافت اسناد از سامانه ستاد	زمان جلسات توجیهی	مهلت بارگذاری پاکات در سامانه ستاد تا تاریخ	تاریخ بازگشایی پاکات
مناقصه امور مربوط به خدمات عمومی، نظافت و نمازخانه‌های بین‌راهی	ساعت ۱۹ ۱۴۰۵/۰۸/۱۳	۶۵۰،۸۴۶،۶۸۷،۵۷۰	۳۲،۵۴۲،۳۳۴،۳۷۹	ساعت ۱۹ ۱۴۰۵/۰۸/۱۷	ساعت ۱۰ صبح ۱۴۰۵/۰۸/۲۵ سالن جلسات شهید همت	ساعت ۱۵ مورخ ۱۴۰۵/۰۹/۰۳	بازگشایی پاکت HSE و کیفی ساعت ۸ صبح ۱۴۰۵/۰۹/۰۴ بازگشایی پاکات الف،ب،ج ساعت ۱۰ صبح ۱۴۰۵/۰۹/۱۵

شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی منطقه اصفهان در نظر دارد مناقصه عمومی هم‌زمان با ارزیابی فشرده مناقصه امور مربوط به خدمات عمومی، نظافت و نمازخانه‌های بین راهی به‌شماره فراخوان ۲۰۰۵۰۹۱۹۱۵۰۰۰۰۲۳ را از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت برگزار نماید. کلیه مراحل برگزاری مناقصه از دریافت اسناد مناقصه تا ارائه پیشنهاد مناقصه‌گران و بازگشایی پاکت‌ها از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس WWW.SETADIRAN.IR انجام خواهد شد و لازم است مناقصه‌گران درصورت عدم عضویت قبلی، مراحل ثبت‌نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را جهت شرکت در مناقصه محقق سازند.

متقاضیان می‌توانند بعد از انتشار فراخوان در سامانه ستاد نسبت به دریافت اسناد این مناقصه از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) اقدام نمایند.

اطلاعات تماس دستگاه مناقصه‌گزار جهت دریافت اطلاعات بیشتر درخصوص اسناد مناقصه و ارائه پاکت الف: به آدرس اصفهان- خیابان چهارباغ بالا- جنب پمپ‌بنزین، امور قراردادها و تلفن تماس امور قراردادها ۰۳۱۳۶۲۴۴۶۱۸-۰۳۱۳۶۲۴۷۰۰۱ و جهت مدارک HSE با شماره تماس ۰۳۱۳۳۸۰۱۸۸۲ (واحد HSE) تماس حاصل فرمایید.

شرایط متقاضیان:
- دارا بودن و ارائه گواهی‌نامه تأیید صلاحیت کار معتبر از اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی استان محل فعالیت که در آن مناقصه‌گر مجاز به فعالیت مرتبط با موضوع مناقصه باشد.

تبصره: درصورتی‌که محل صدور گواهی صلاحیت کار غیر از استان محل فعالیت باشد (استان اصفهان) اخذ و ارائه تأییدیه گواهی‌نامه موصوف از اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی استان اصفهان توسط برنده مناقصه الزامی است.

توضیح اینکه تأمین اعتبار گواهی‌نامه مورد اشاره در بند ۱ در طول مدت فرآیند تشریفات برگزاری مناقصه و اجرای کار، لازم و به‌عهده شرکت‌کننده در مناقصه می‌باشد.
- اساسنامه شرکت پیمانکاری باید مؤید ارتباط رسته کاری پیمانکار با وظایف محوله باشد.
- کلیه مستندات ارائه شده اصل یا برابر با اصل باشد.
- احراز امتیاز قابل قبول در ارزیابی کیفی و ارزیابی توانمندی بهداشت ایمنی و زیست‌محیطی HSE جهت شرکت در مناقصه فوق
- ارائه تصویر کلیه صفحات اساسنامه شرکت و کارت ملی و شناسنامه مدیرعامل و اعضای هیأت‌مدیره شرکت و تصویر ثبت آگهی شرکت به‌همراه آخرین تغییرات در روزنامه رسمی و کد اقتصادی و شناسه ملی و تصویر گواهی‌نامه ثبت‌نام در نظام مالیات بر ارزش افزوده الزامی است.
- کلیه مستندات در فرم ارزیابی کیفی و HSE می‌بایست ضمیمه فرم‌ها و بارگذاری در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت گردد.
- قیمت‌ها متناسب با کالای ساخت داخل با لحاظ کیفیت ارائه گردد (خرید کالای خارجی که مشابه تولید داخلی دارند ممنوع می‌باشد).
- ضروری است متقاضی کلیه اسناد مناقصه و صورتجلسه توجیهی را قبل از ارائه پیشنهاد نرخ دریافت و یا علم و آگاهی کامل اعلام نرخ نمایند.
- عدم ممنوع‌المعامله بودن شرکت مناقصه‌گر (درصورت قرار داشتن در لیست شرکت‌های ممنوع المعامله سپرده شرکت در فرآیند ارجاع کار به نفع مناقصه‌گزار ضبط خواهد شد).
- تاریخ اعتبار پیشنهادات سه ماه بعد از بازگشایی پاکات نرخ می‌باشد.
- دستورالعمل ارزیابی مالی و تعیین کمترین قیمت متناسب در مناقصات وزارت نفت در این مناقصه اجرا می‌گردد.
- در ارزیابی کیفی مبالغ قرارداد کارهای اعلامی در ارزیابی تجربی و حسن انجام کار براساس مرکزآمار به‌روزرسانی گردد.
- مسؤولیت صحت مستندات ارائه شده بر عهده متقاضی شرکت در مناقصه بوده و در هر مرحله از مناقصه و فرآیند پس از آن جهت عقد قرارداد صحت آنها برای شرکت محرز نگردد مناقصه و قرارداد ابطال و ضمانت‌نامه‌های ارائه شده ضبط می‌گردد. برنده مناقصه مکلف به ارائه اصل یا کپی برابر با اصل مستندات بارگذاری شده می‌باشد و درصورت هر گونه تناقض برابر قوانین و مقررات برخورد خواهد شد.
- کلیه پیمانکاران می‌بایست حداقل تا ۴۸ ساعت قبل از تحویل پاکات صورتجلسه توجیهی را دریافت و با علم و آگاهی کامل اعلام نرخ نمایند.
(ضمناً ارائه کپی ضمانت‌نامه در تاریخ ارائه پیشنهاد، جهت اخذ تأییدیه‌های لازم ضمانت‌نامه به واحد امور مالی منطقه الزامی است).

لازم به توضیح است کلیه مدارک متقاضیان می‌بایست به ترتیب اشاره شده در آگهی در سامانه ستاد بارگذاری گردد و مدارک مربوط به ارزیابی کیفی و HSE در پاکت ارزیابی بارگذاری گردد.

لازم به ذکر است جهت بازگشایی پاکات الف، ب، ج حداقل امتیاز قابل احراز ارزیابی کیفی ۵۵ امتیاز و جهت ارزیابی HSE، ۶۰ امتیاز می‌باشد.

ضمناً تضامین بانکی صادره از بانک‌های پاسارگاد و گردشگری مورد قبول نمی‌باشد.

اطلاعات تماس سامانه ستاد جهت انجام مراحل عضویت در سامانه:
مرکز تماس: ۰۲۱-۴۱۹۳۴ **دفتر ثبت‌نام:** ۸۸۹۶۹۷۳۷ و ۸۵۱۹۳۷۶۸
ضمناً متن آگهی در سایت WWW.SHANA.IR قابل رؤیت می‌باشد.
و اسناد مناقصه در سایت‌های ذیل قابل رؤیت می‌باشد.
WWW.MONAGHESE.PORTAL.NIOPDC.IR و HTTP://IETS.MPORG.IR

آدرس: اصفهان- خیابان چهارباغ بالا- جنب پمپ‌بنزین- شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی منطقه اصفهان
تلفن تماس ستاد: ۰۳۱۶۲۴۷۰۰۱-۵ **فاکس:** ۰۳۱۶۲۴۴۴۲۷ **کدپستی:** ۸۱۷۳۷-۶۷۴۵۵

روابط عمومی شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی منطقه اصفهان

شناسه آگهی ۲۳۱۵۲۲۴